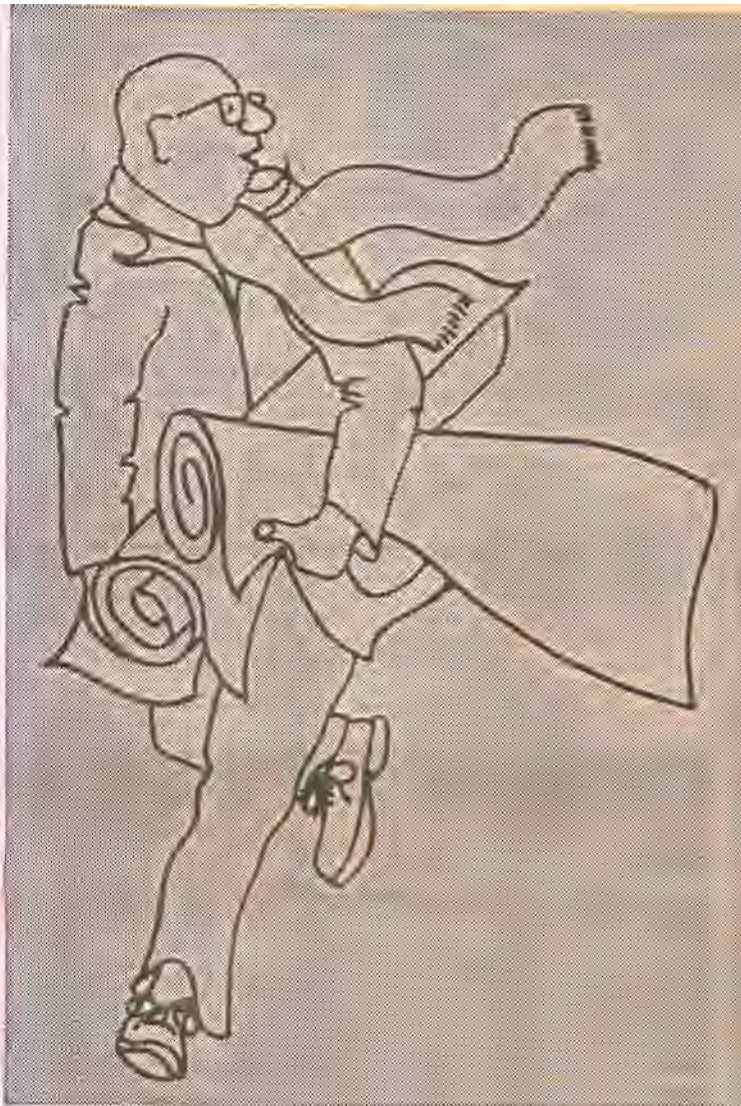

Livet er dejligt...

siger tapetserermester Axel Hermansen, der fylder 50, og som har haft talrige specialopgaver

Axel Hermansen

I 1940 kom en ung fynbo til Horsens. Kort efter blev han interviewet i Horsens Folkeblad om nytårsvønsker. For ham var det først og fremmest en svømmehal, der stod på ønskesedlen. Det er 31 år siden, og nu ser det ud til, at han kan få sin „gave“. Det er han så glad for, at han siger: „Jeg vil gerne give 100 kroner for, at jeg bliver den første, der slår en baglæns salto fra tre meter vippen i svømmehallen“.

Manden er tapetserermester Axel Hermansen, der fredag den 12. marts fylder 50 år. Det med svømmehallen glæder ham så meget mere, som Horsens for ham er noget af det bedste, der findes i dette land. - For her træffer man en masse dejlige og trofaste mennesker, siger Hermansen. I vor moderne tid træffer man en masse sure og triste mennesker. Dem hører Hermansen ikke til. Han synes, at livet er dejligt, bare man er rask. - Jeg lader mig ikke slå ud af et problem, ihvertfald ikke ret længe, siger han.

Enhver, der kender den muntre fynbo, ved, at han er et glad menneske, og når han synes så godt om hestekræfternes by, hanger det na-

traf sin kone her. På KFUM - i pensionatet, altså.

Hermansen er fra Årup og uddannet tapetserer og møbelpolstrer. Som lærling havde han en sjov oplevelse på fødeøen. Han var med ude på en gård for at lægge tæpper. Konen på gården serverede kyllingesteg, og Hermansens mester sagde: „Nå, Axel, det var vel nok flot at få kyllingesteg i dag“. Hvorefter gårdmandskonen replicerede: „Nåh, det er nu ikke så galt, for der var Soje (sygdom) i dem!“

Lavet knæfald til mange kirker

Axel Hermansen var ansat hos møbelhandler Svend Andersen en halv snes år, men har drevet selvstændig forretning siden 1951. Han beskæftiger sig fortrinsvis med tæpebelægning og møbelpolstring, men har haft en lang række specialopgaver. - Jeg har lavet næsten samtlige knæfald til kirkerne i Horsens og opland. Det er opgaver, som er gået gennem kirkeministeriet og menighedsrådene. Det begyndte med et samarbejde med arkitekterne Viggo og Ebbe Norn, og det har været uhyre interessant. Som følge heraf har jeg været med til mange

- Men senere flyttede specialopgaverne til restauranter?

- Ja, det begyndte med opbygningen af New Look på Jørgensens Hotel. Også det har været interessant, fordi det var noget specielt. Der ligger en stor tilfredsstillelse heri, fordi jeg føler gennem kvalitetsarbejde at kunne glæde mange mennesker. En af de mest spændende opgaver her var indretningen af „Blue Cat“, det nuværende „Scotch“. Det var nok det største tapetsererarbejde i Horsens, fordi alt er beklædt med stof.

Det sker, at jeg selv kommer med udkast, men jeg er jo ikke arkitekt, bare almindelig „restaurationshyggebygger“. Jeg har også været med til montering af godser og højere læreanstalter i Horsens. Videre kan jeg nævne, at jeg har lavet specialmadrasser til fysioterapeutisk afdeling på Horsens ny sygehus. Udover det specielle passer **jeg mit mere**

traditionelle gammeldags håndværksværksted.

- Der var noget i sin tid med amatørscenen?

- Ja, det begyndte faktisk lige efter at jeg var kommet til Horsens. Jeg kom i forbindelse med mænd som Nielsen-Axel og Jens Kamp. Jeg havde hovedrollen i „Den grønne elevator“, men min største succes var nok som Mads Alderdom i „Molboerne“. Her skulle fynboen tale jysk, og det var selvfølgelig lidt svært. Det kunne ske, at jeg gik i stå i en rolle. Så kikkede jeg ned på suffløren, der måtte blade tilbage, fordi jeg var sprunget nogle sider frem.

Det gav sved på panden. Jeg har nok været med i 15-20 forestillinger, men holdt op, fordi forretningen blev min hobby, og så var der ikke tid til andet. Jeg har vist ord for altid at have fart på. Jeg kan ikke med noget, der går langsomt, men jeg har nu ikke fået stress af den grund. Min eneste fritidsinteresse er campinglivet, og vore foretrukne mål er Vestkysten og Juelsminde.

og så har jeg kun een læseinteresse, og det er aviser. Jeg kan aldrig få for mange aviser, for det er her, man finder „dagens tekst“. Men arbejdet kommer altså først. Specialopgaver er ikke noget, der kan købes færdigt. Derfor bliver det noget helt personligt, og det er med til at gøre, at jeg synes, livet er dejligt. ..

P.N.